

חק לישראל – פרשת פקודי יום ה'

תורה – שמות פרק לט'

(יא) וְהִטּוֹר הַשְּׁנִי נֶפֶךְ סָפִיר וַיְהִלֵּם: (יב) וְהִטּוֹר הַשְּׁנִי נֶפֶךְ סָפִיר וַיְהִלֵּם: (יא) וְסֻדְרָא תִּנְיָנָא אֶזְמֵרְגֵרְדִּי שְׁבוּזִי וְסִבְהַלּוֹם:
 (יב) וְהִטּוֹר הַשְּׁלִישִׁי לְשֵׁם שְׁבוּ וְאֲחֻלְמָה: (יג) וְהִטּוֹר הַשְּׁלִישִׁי לְשֵׁם שְׁבוּ וְאֲחֻלְמָה: (יב) וְסֻדְרָא תִלְיֵתָא קִנְבְּרִי טְרַקְנָא וְעִזֵּי עִגְלָא:
 (יג) וְהִטּוֹר הָרְבִיעִי תַרְשִׁישׁ שֶׁהֶם וַיִּשְׂפָּה מוֹסַבֶּת מַשְׂבַּעַת זָהָב בְּמִלְאֵתָם: (יג) וְהִטּוֹר הָרְבִיעִי תַרְשִׁישׁ שֶׁהֶם וַיִּשְׂפָּה מוֹסַבֶּת מַשְׂבַּעַת זָהָב בְּמִלְאֵתָם: (יג) וְסֻדְרָא רַבִּיעֵאָה כְרוֹם יִמָּא וְבוּרְלָא וּפְנִטְרִי מְשֻׁקְעָן מְרַמְעָן דְדָהָב בְּאַשְׁלֵמוּתָהוֹן:
 (יד) וְהָאֲבָנִים עַל שְׂמֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִנֵּה שְׂתִים עֲשָׂרָה עַל שְׂמֹתָם פְּתוּחֵי חֹתָם אִישׁ עַל שְׂמוֹ לְשָׁנִים עֲשָׂר שָׁבֹט: (יד) וְהָאֲבָנִים עַל שְׂמֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִנֵּה שְׂתִים עֲשָׂרָה עַל שְׂמֹתָם פְּתוּחֵי חֹתָם אִישׁ עַל שְׂמוֹ לְשָׁנִים עֲשָׂר שָׁבֹט: (יד) וְאֲבָנִיא עַל שְׂמֹתָם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי תִרְתִּי עֶסְרִי עַל שְׂמֹתָהוֹן כְּתַב מִפְּרֹשׁ כִּגְלוּף דְעֻזְקָא גְבַר עַל שְׂמִיָּה לְתַרְנִין עֶסֶר שְׁבֻטִין:
 (טו) וַיַּעֲשׂוּ עַל הַחֹשֶׁן שְׂרָשֻׁרָת גְּבֻלָּת מַעֲשָׂה עֵבֶת זָהָב טְהוֹר: (טו) וַיַּעֲשׂוּ עַל הַחֹשֶׁן שְׂרָשֻׁרָת גְּבֻלָּת מַעֲשָׂה עֵבֶת זָהָב טְהוֹר: (טו) וַיַּעֲשׂוּ עַל הַחֹשֶׁן שְׂרָשֻׁרָת גְּבֻלָּת מַעֲשָׂה עֵבֶת זָהָב טְהוֹר: (טו) וַיַּעֲשׂוּ עַל הַחֹשֶׁן שְׂרָשֻׁרָת גְּבֻלָּת מַעֲשָׂה עֵבֶת זָהָב טְהוֹר: (טו) וַיַּעֲשׂוּ עַל הַחֹשֶׁן שְׂרָשֻׁרָת גְּבֻלָּת מַעֲשָׂה עֵבֶת זָהָב טְהוֹר:

נביא – מלכים א' פרק ח' י'-יד'

(י) וַיְהִי בְּצֵאת הַכֹּהֲנִים מִן הַקֹּדֶשׁ וְהֶעָנָן מְלֵא אֶת בַּיִת יְהוָה: (י) וְהוּוּה בַמִּפְקַ כַּהֲנִיא מִן קוֹדֶשׁא וְעָנָן אַמִּיטְתָא אֲתַמְלִי ית בֵּית מִקְדָּשָׁא דִּי:
 (יא) וְלֹא יָכֻלוּ הַכֹּהֲנִים לְעַמּוֹד לְשָׁרֵת מִפְּנֵי הָעָנָן כִּי מְלֵא כְבוֹד יְהוָה אֶת בַּיִת יְהוָה: (יא) וְלֹא יָכֻלוּ כַהֲנִיא לְמִיקָם לְשֵׁמְשָׁא מִן קַדָּם עֲנָנָא אַרִי אֲתַמְלִי יִקְרָא דִי ית בֵּית מִקְדָּשָׁא דִּי:
 (יב) אֲזָ אָמַר שְׁלֹמֹה יְהוָה אָמַר לְשֹׁכֵן בְּעַרְפָּל: (יב) בִּכְן אָמַר שְׁלֹמֹה יִי אַתְרַעֵי לְאַשְׂרָאָה שִׁכְנַתִּיה בִּירוּשָׁלַם:
 (יג) בְּנֶה בְּנִיתִי בַיִת זָבֹל לְךָ מְכֻוֹן לְשִׁבְתֶּךָ עוֹלָמִים: (יג) מַבְנָא בְנִיתִי בֵּית מִקְדָּשָׁא קַדְמָח אַתֵּר מַתְקָן לְבֵית שִׁכְנַתְךָ עֹלְמִין:
 (יד) וַיִּסַּב הַמֶּלֶךְ אֶת פָּנָיו וַיְבָרַךְ אֶת כָּל קְהַל יִשְׂרָאֵל וְכָל קְהַל יִשְׂרָאֵל עֹמְדִים: (יד) וַאֲסַחֵר מַלְכָא ית אֲפוּהֵי וְבוֹרִיךְ ית כָּל קְהַלֵּא דִישְׂרָאֵל וְכָל קְהַלֵּא דִישְׂרָאֵל קְאִים:

רש"י

(י) זלאת הכהנים מן הקדש – הכהנים שנשאו הארון 77, כשילאו שרתה שכינה בהיכל:
 (יב) אז אמר שלמה – כשראה הענן, אמר: עתה רואה אני שהשכינה שורה בבית שבניתי, שהרי כך הבטיח לבוא ולשכון בו מחוד ענן

חק לישראל – פרשת פקודי יום ה'

כתובים – משלי פרק כ"א י"ד

- (י) נִפְשׁ רָשָׁע אֶתְהָרַע לֹא יִחַן בְּעֵינָיו רַעְהוּ: (י) נפשיה דרשיעא ריגא בישתא ולא מתרחם בעיניו חבריה:
 (יא) בְּעֵנֶשׁ לֵץ יַחֲכֵם פְּתֵי וּבִהְשִׁכִּיל לְחֹכֵם יִקַּח דַּעַת: (יא) בתכיה דמוקנא נחכם שברא ובסובלתנותיה דחכימא יסב ידיעתא:
 (יב) מוֹשְׁכִּיל צְדִיק לְבַיִת רָשָׁע מוֹסִלָּף רְשָׁעִים לָרַע: (יב) מתתכל צדיקא בביתיה דרשיעא ומטלטל רשיעיא בבישתא:
 (יג) אַטֵּם אֲזַנּוֹ מוֹזְעַקַת דָּל גַּם הוּא יִקְרָא וְלֹא יַעֲנֶה: (יג) דמסכר אדניה דלא נשמע לצוחתיה דמסכנא אף נקרא לאלהא ולא נתעני:
 (יד) מִתֵּן בְּסִתֵּר יִכְפֶּה אָף וְשִׁחַד בַּחֲק חֲמָה עֲזָה: (יד) מוהבא בטישא מדעכא רוגזא ושוחדא עובא חמתא עשינתא:

רש"י

- (יא) בענש לץ יחכם פתי – ע"י יסורי הלכיס הפתאים מתחכמים ופזים בתשובה:
 (יב) מושכיל צדיק – לדיקו של עול' הוא הקב"ה נותן לז להכרית בית רשע כגון זכר
 (יג) אטם אזנו מוזעקת דל גם הוא יקרא ולא יענה: עמלק:
 (יד) מתן בסתר יכפה אף, חמה עזה: (יד) מתן צפטר – לזקה. ופוחל צחק – אף זו לזקה יכפה אף, חמה עזה:

משנה – מנחות פרק ט'

(א) שְׁתֵּי מִדּוֹת שֶׁל יָבֵשׁ הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ, עֲשָׂרוֹן, וְחֲצֵי עֲשָׂרוֹן. רַבִּי מֵאִיר אָמַר, עֲשָׂרוֹן, עֲשָׂרוֹן, וְחֲצֵי עֲשָׂרוֹן. עֲשָׂרוֹן מָה הָיָה מְשִׁמֵּשׁ, שָׁבוּ הָיָה מוֹדֵד לְכָל הַמִּנְחוֹת. לֹא הָיָה מוֹדֵד, לֹא בְשֵׁל שְׁלֵשָׁה לֶפֶד, וְלֹא בְשֵׁל שְׁנַיִם לְאֵיל, אֶלְאִי מוֹדֵד עֲשָׂרוֹנוֹת. חֲצֵי עֲשָׂרוֹן מָה הָיָה מְשִׁמֵּשׁ, שָׁבוּ הָיָה מוֹדֵד חֲבַתִּי כֶּהֵן גְּדוֹל, מִחֻצָּה בְּבִקְרָה וּמִחֻצָּה בֵּין הָעֲרֵבָיִם:

מודדים לכל המנחות. והלכה כחכמים: לא בשל שלשה לפי – למנחת נסכים של פר דכתיב זיה (שם כח) ושלשה עשרונים לפי האחד, לא היה מודדן במדה אחת ששהא מחזקת שלשה עשרונים, שלא היה שם מדה גדולה מעשרון: אלא מודדן עשרונות – כל עשרון עשרון לפני עצמו: הכי גרסינן, חזי עשרון מה היה משמש שבו היה מודד לחציתי כהן גדול – והכי פירושא, לחציתי כהן גדול מביא מביתו עשרון שלם, וחזרהו בחזי עשרון שבמקדש, ולפי כל חזי עשרון לפני עצמו, ועושה מכל חזי עשרון שש חלות, שהן לשני חלואי עשרון שהם עשרה חלות, ואופה כולן ביחד, ואחר כך מחלק כל חלה לשנים,

רע"ב – (א) שתי מדות עשרון עשרון, וחזי עשרון – שתי מדות של עשרון היו, אחת מודדים אותה גדושה, שהיתה קטנה ולא היתה מחזקת כשהיא גדושה אלא עשרון, כשיעור חברתה כשהיא מחוקה. דר' מאיר גמר מקרא דכתיב (במדבר כח) עשרון עשרון לכבש האחד, לשתי עשרונות היו שם, ואי שתייהן שוות, הויה להו מדה אחת, אלא אחת מחוקה ואחת גדושה. גדושה שבה היה מודד לכל המנחות, מחוקה שבה היה מודד לחציתי כהן גדול. וחכמים אומרים לא היה שם אלא עשרון אחד דכתיב (שם כט) ועשרון אחד לכבש האחד, ואותו עשרון מחוק היה, ובו היו

חק לישראל – פרשת פקודי יום ה'

מזדית. אצל פתיחת כל שאר מנחות אע"פ שפתין שלהן כזית, כופל אותן לשנים ושנים לארבעה ומזדיל, כדתן לעיל צפרק ו':

(ב) שבע מדות של לח היו במקדש, הין, וחצי ההין, ושלישית ההין, ורביעית ההין, לג, וחצי לג, ורביעית לג. רבי אליעזר בר צדוק אומר, שנתות היו בהין, עד פאן לפר, עד פאן לאיל, עד פאן לכבש. רבי שמעון אומר, לא היה שם הין. וכי מה היה ההין משמש אלא מדה יתרה של לג ומחצה היתה שבה היה מודר למנחת פהו גדול, לג ומחצה בבקר ולג ומחצה בין הערבים:

נלכנו להין אלא בשמן המשחה צימי משה ואותו שמן עדיין הוא היים ועומד, ואם כן לא היו כריכים להין: אלא מדה יתירה – היתה שם להשלים השבע מדות: למנחת כהן גדול – היו לה שלשה לוגין שמן, לוג ומחאה שחרית, ולוג ומחאה בין הערבים:

רע"ב – (ג) שנתות היו בהין – לא היה שם אלא הין, ובו היו סימנים מסמרות או פנימות: עד כאן לפר – חצי ההין: עד כאן לאיל – שלישית ההין: עד כאן לכבש – רביעית ההין. ואין הלכה כר' אליעזר: וכי מה היה ההין משמש – שלא היה במקדש דבר שהיה כריך להין שלם, שלעולם לא

(ג) רביעית מדה היתה משמשת, רביעית מים למצורתו, ורביעית שמן לנזיר. חצי לג מדה היה משמש, חצי לג מים לסוטה, וחצי לג שמן לתודה. ובלג היה מודד לכל המנחות. אפלו מנחה של ששים עשרון נותן לה ששים לג. רבי אליעזר בן יעקב אומר, אפלו מנחה של ששים עשרון, אין לה אלא לגה, שנאמר (ויקרא ד), למנחה ולג שמן. ששה לפר, ארבעה לאיל, שלשה לכבש, שלשה ומחצה למנורה, מחצי לג לכל נר:

וחצי לוג שמן של תודה הוא הקדוש להיות כלי שרת, אלא מפני שבו מחלק חצי לוג שמן לכל נר ונר של מנורה: אין לה אלא לוגה – לוג אחד לכל ששים עשרון. ואין הלכה כרבי אליעזר בן יעקב: ששה לוגים לפר – דהיינו חצי הין, כדכתיב (שם טו) כלול בשמן חצי ההין. וארבעה לאיל, דהיינו שלישית ההין. ושלשה לכבש, דהיינו רביעית ההין. שההין שנים עשר לוגין: מחצי לוג לכל נר – שריד שיתן בה מדתה שתהא דולקת והולכת מערב עד צוקר. ושיערו חכמים חצי לוג שמן ללילי תקופת טבת הארוכים. וכן היה נותן בכל נר בכל לילה. ואם כיתה נפסלה אותה פתילה והשמן מלהדליק בהן עוד, אלא מסירן ונותן חצי לוג שמן אחר ופתילה חדשה ומדליק:

רע"ב – (ג) רביעית מים למזרע – דכתיב (ויקרא יד) ושחט את הצפור האחת אל כלי חרש על מים חיים, למים שדם הצפור נראה בהם, ושיערו חכמים רביעית הלוג: רביעית שמן לנזיר – ללחם נזירות, ורביעית לא קדיש להיות כלי שרת משום רביעים מים של מזרע, דהא חוץ הוא. ולא משום לחם של נזיר, דאין לחם של נזיר קדוש אלא בשחיטת הזבח. אלא מפני שבה היה מודד לחביתו כהן גדול רביעית שמן לכל חלה וחלה, שהן ששים עשרה חלות ונסכיהן שלשה לוגין שמן: חצי לוג מים לסוטה – דכתיב (במדבר ה) ולקח הכהן מים קדושים בכלי חרש, חצי לוג מים היה ממלח מן הכיור: חצי לוג שמן לתודה – הלכה למשה מסיני. וכן רביעית של נזיר. וחצילוג נמי לא משום חצי לוג מים של סוטה

חק לישראל – פרשת פקודי יום ה'

(ח) מְעַרְבִין נְסָכֵי אֵילִים בְּנִסְכֵי פְרִים, נְסָכֵי כִבְשִׁים בְּנִסְכֵי כִבְשִׁים, שֶׁל יָחִיד בְּשֵׁל עֶבֶד, שֶׁל יוֹם בְּשֵׁל אֲמִישׁ, אָבֵל אִין מְעַרְבִין נְסָכֵי כִבְשִׁים בְּנִסְכֵי פְרִים וְאֵילִים. וְאִם בְּלֶלֶן אֵלוֹ בְּפָנֵי עֵצְמוֹ וְאֵלוֹ בְּפָנֵי עֵצְמוֹ וְנִתְעַרְבוּ, כְּשֵׁרִין. אִם עַד שֶׁלֹּא בְלָל, פְּסוּל. הַפְּבֵשׁ הַבָּא עִם הָעֶמֶד, אֵף עַל פִּי שְׂמִנְחָתוֹ כְּפֹלֶה, לֹא הָיוּ נִסְכָּיו כְּפֹלִין:

נסכים עמו אחד נסכיו ואחד נסכיו של אמש, מערבין יחד אם הקרבנות שוין, שהיו שניהם כבשים, או אילים, או פרים, או פר ואיל: אבל אין מערבין נסכי כבשים בנסכי פרים ואילים – לפי שמנחת פר ואיל חריבה היא לגבי כבשים, וזולעת הימנה, ונמצאת של כבש חסרה וזו יתירה: ואם בללן – שכבר הלכה מכות שמנון: כשרות – כרבנן דפליגי עליה דרבי יהודה בהקומץ רבה ואמרי חרב שנתערב בצלול יקרב: ואם עד שלא בללן – נתערבו: פסולות – דבעינן ראוי לזילה, וליכא, דחסרה לה של כבש ושל איל יתירה: אף על פי שמנחתו כפולה – כדכתיב באמור אל הכהנים ומנחתו שני עשרונים:

(ח) כָּל הַמִּדּוֹת שֶׁהָיוּ בְּמִקְדָּשׁ, הָיוּ נִגְדָּשׁוֹת, חוּץ מִשֵּׁל בֵּהוּן גָּדוֹל, שֶׁהָיָה גוֹדֵשׁ לְתוֹכָהּ. מִדּוֹת הַלֵּחַ, בְּרוּצִיָּהוּן קָדֵשׁ. וּמִדּוֹת הַיָּבֵשׁ, בְּרוּצִיָּהוּן חֹל. רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר, מִדּוֹת הַלֵּחַ קָדֵשׁ, לְפִיכָהּ בְּרוּצִיָּהוּן קָדֵשׁ. וּמִדּוֹת הַיָּבֵשׁ חֹל, לְפִיכָהּ בְּרוּצִיָּהוּן חֹל. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר, לֹא מִשּׁוֹם זֶה, אֲלֵא שֶׁהַלֵּחַ נֶעְבֵּר, וְהַיָּבֵשׁ אֵינוֹ נֶעְבֵּר:

דסבר מדות הלח נמשחו בין מצפנים בין מצחוץ: מדות היבש חול – ללא נמשחו כל עיקר. ומיהו מה שמודין בהן קדוש קדוש הפה, וגברא למאי לנריך מקדש צפה. צירואין לא מקדש להו ללא צריכי ליה: ר' יוסי אומר לא משום זה – ר' יוסי סבר אידי ואידי נמשחו מצפנים ולא נמשחו מצחוץ. והכא היינו טעמא, משום ללא נעכר, מה שצולי הכלי כשמוסיפין עליו נעכר ומתערב ונבלל ועולה מלמעלה, ונמצא שכבר קדשו הצירואין צחוץ הכלי: והיבש אינו נעכר – אלא במקומו עומד, הלכך מה שצפנים קדוש, ומה שצחוץ אינו קדוש:

(ט) כָּל קָרְבָּנוֹת הַצֶּבֶד וְהַיָּחִיד טְעוּגִין נְסָכִים, חוּץ מִן הַבְּכוֹר וְהַמְעִשֵׁר וְהַפֶּסַח וְהַחֲטָאת וְהָאֵשֶׁם, אֲלֵא שֶׁחֲטָאתוֹ שֶׁל מְעוֹרֵעַ וְאֲשֶׁמוֹ טְעוּגִין נְסָכִים:

רע"ב – (ז) מערבין נסכי פרים – מנחת נסכי פר במנחת נסכי איל. לפי שצבילת שתייהן שוה, שני לוגים לעשרון. להא תנן לעיל ששה לוגין לפר, וסולת הוי להו שלשה עשרונים כדכתיב (שם) והקריב על בן הבקר מנחה סולת שלשה עשרונים כלול בשמן חלי ההין, דהיינו ששה לוגין. ולאיל ארבעה לוגין, וסולת שני עשרונים לאיל: נסכי כבשים – שלשה לוגין לעשרון, כדכתיב עשרון אחד לכבש האחד, וכתיב כלול בשמן כתיב רביעית ההין, דהיינו שלשה לוגין: ושל היום בשל אמש – אם הביא אמש זבחו בלא נסכים. דקיימא לן אדם מביא זבחו היום ונסכיו מכאן ועד עשרה ימים. ואם היום הביא קרבן אחד ושני

רע"ב – (ה) שהיה גודשה בתוכה – כשהיה מחוק היה מחזיק כשאר עשרון גדוש. ומתניתין רבי מאיר היא לאמר בריש פרקין עשרון עשרון היה במקדש אחד מחוק ואחד גדוש. ולית הלכתא כוותיה: צירואיהן – גודשן. ללא נמי איכא גודש פורתא: מדות הלח צירואיהן קדוש ומדות היבש צירואיהן חול – בגמרא מפרש דהאי תנא סבר מדות הלח נמשחו בין מצפנים בין מצחוץ, הלכך שפת הכלי מקדשן לצירואין. מדות היבש נמשחו מצפנים ולא נמשחו מצחוץ, הלכך צירואים שאינן נוגעים מצפנים במקום משיחתן לא קדשי: רבי עקיבא אומר מדות הלח קדוש –

חק לישראל – פרשת פקודי יום ה'

בכלל ועשיתם אשה, דמשמע כל אשה טעון נסכים חוץ (מאשה) שמיטת, ולמה יאח, להקיש אליו, מה בן בקר מיוחד שזא בנדר ונדבה, אף כל זא בנדר ונדבה, ילאו שעיירי הרגלים שהן בצרות חטאות, שאין חטאת זא בנדר ונדבה, שאין טעונות נסכים: חטאתו ואשמו של מלורע טעונים נסכים – לפי שאין באים על חטא כשאר חטאות ואשמות. וחטאת נזיר אינה טעונה נסכים משום דנזיר חוטא הוא כדכתיב (שם ו) מאשר חטא על הנפש, שציער עצמו מן היין:

(ז) **כָּל קִרְבָּנוֹת הַצִּבּוֹר אֵין בָּהֶם סְמִיכָה, חוּץ מִן הַפֶּה הַבָּא עַל כָּל הַמִּצּוֹת, וְשִׁעִיר הַמִּשְׁתַּלֵּחַ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אֵף שְׁעִירֵי עֲבוּדָה זָרָה. כָּל קִרְבָּנוֹת הַיָּחִיד טְעוּנִים סְמִיכָה, חוּץ מִן הַבְּכוֹר, וְהַמְעִשֶׂר, וְהַפֶּסַח. וְהַיּוֹרֵשׁ סוּמָן, וּמִבְּיַא נְסִיכִים, וּמִמִּיר:**

שלח לך, וכי תשגו וגו'. ואין הלכה כר' שמעון: כל קרבנות היחיד טעונים סמיכה – דעיקר סמיכה בקרבן יחיד הוא דכתיבא (שם ג) וסמך ידו על ראש קרבנו: היורש סומך – אם התנדב אצו בקרבן עולה ושלמים ומת, בנו סומך עליו: ומביא נסכים – של קרבן: וממיר – אם המירה בצדמה אחרת, תמורתו חלה עליה ושתיהן קדושות, כאילו המירה אצו:

(ח) **הַכֹּל סוּמְכִין, חוּץ מִחֲרָשׁ, שׁוֹטָה, וְקָטָן, סוּמָא, וְנִבְרִי, וְהַעֲבָד, וְהַשְּׁלִיחַ, וְהָאֵשָׁה. וְסְמִיכָה, שְׁיָרִי מִצְוָה, עַל הָרֹאשׁ, בְּשֵׁתֵי יָדַיִם, וּבְמִקּוֹם שְׁסוּמְכִין שׁוֹחֲטִין, וְתִבְּחָ לְסְמִיכָה שְׁחִיטָה:**

סומכין, ולא בנות ישראל סומכות: וסמיכה שייירי מנה – לאינה מעכבת כפרה. ומיהו מעלה עליו הכתוב כאילו לא כיפר: בשתי ידיים – דכתיב בשעיר המשחלח (שם טז) וסמך אהרן את שתי ידיו, זה בנה אז לכל הסומכים שיהיו בשתי ידיים: ובמקום שסומכים שוחטים – שאם סמך חוץ לעזרה, חוזר וסומך בעזרה במקום שחיטה: ותיכף לסמיכה שחיטה – דכתיב וסמך ושחט:

(ט) **חֲמֹר בְּסְמִיכָה מִבְּתַנּוּפָה וּבְתַנּוּפָה מִבְּסְמִיכָה, שְׂאָחַד מִנִּיף לְכָל הַחֲבֵרִים וְאֵין אָחַד סוּמָן לְכָל הַחֲבֵרִים. וְחֲמֹר בְּתַנּוּפָה, שְׁהַתְּנוּפָה נוֹהֶגֶת בְּקִרְבָּנוֹת**

רע"ב – (ו) חוץ מן הבכור והמעשר והפסח והחטאת והאשם – משום דכתיב בפרשת נסכים (במדבר טו) לפלא נדר או בנדבה, זא בנדר ובנדבה טעון נסכים, ילאו בכור ומעשר ופסח וחטאת ואשם שהן באים חובה לא לנדבה שאין טעונים נסכים. יכול אף חובות הבאות מחמת הרגל ברגל כגון עולות ראיה ושלמי חגיגה לא יהיו טעונות נסכים, תלמוד לומר או צמועדיכס, כל הבא צמועדיכס טעון נסכים. ושעירי חטאת שבאים חובה לרגל אין טעונים נסכים, דכתיב בפרשת נסכים וכי תעשה בן בקר, בן בקר בכלל היה,

רע"ב – (ז) פר הבא על כל המזות – על אחת מכל המזות. כגון הורו בית דין שחלב מותר. וזהו פר העלם דבר של צבור [שבזיקרא], וסמיכה כתיבא ביה (ויקרא ז) וסמכו זקני העדה את ידיהם על ראש הפר, ושלשה מזקני בית דין היו סומכין עליו: ושעיר המשחלח – לעזאזל, כתיב ביה (שם טז) וסמך אהרן את שתי ידיו על ראש השעיר החי: שעירי עבודה זרה – דכתיב בפרשת

רע"ב – (ח) חוץ מחרש שוטה וקטן – לפי שאין להם דעת: סומא – דכתיב צפר העלם דבר של צבור, וסמכו זקני העדה, והם סנהדרין גדולה, ובסנהדרין לא היה בהן סומא, כדמוכח במסכת סנהדרין, והוא הדין לכל שאר סמיכות שאין סומא יכול לסמוך: ונכרי – דכתיב דבר אל בני ישראל וגו', בני ישראל סומכין, ואין הנכרים סומכין: והעבד והשליח – דכתיב (ויקרא א) וסמך ידו, ולא יד עבדו ולא יד שלוחו: והאשה – בני ישראל

חק לישראל – פרשת פקודי יום ה'

היחיד ובקרבנות הצבור, בחיים ובשחוטין, בקרב שיש בו רוח חיים ובקרב שאין בו רוח חיים, מה שאין בן פסמיכה:

בעלים חלילה, לא איכפת לו, להא עיקר תנופה בצעלים: בקרבנות היחיד – כגון חזה ושוק של שלמים: ובקרבנות צבור – כבשי עזרת שטעונים תנופה חיים ושחוטים: בדבר שאין בו רוח חיים – קרבן בהמה: ובדבר שאין בו רוח חיים – כגון לחמי תודה ונזיר:

רע"ב – (ט) שאחד מניף לכל החזרים – שנתחברו להתנדב קרבן אחד. שכל קרבנות נדבה יכולים להזיח בשותפות. ואחד מניף על ידי כולו. אבל כולו יחד אין יכולין להניף, להזיח חלילה בין ידו של זה ולקרבו. וכהן שמינה ידו תחת יד הבעלים ומניף והוא יד

גמרא – מנחות דף מד' ע"א

תניא א"ר נתן אין לך כל מצוה קלה שכתובה בתורה שאין מתן שכרה בעה"ז ולעה"ב איני יודע כמה צא ולמד ממצות ציצית מעשה באדם אחד שהיה זהיר במצות ציצית שמע שיש זונה בכרכי הים שנוטלת ד' מאות זהובים בשכרה שיגר לה ארבע מאות זהובים וקבע לה זמן כשהגיע זמנו בא וישב על הפתח נכנסה שפחתה ואמרה לה אותו אדם ששיגר לך ד' מאות זהובים בא וישב על הפתח אמרה היא יכנס נכנס הציעה לו ז' מטות שש של כסף ואחת של זהב ובין כל אחת ואחת סולם של כסף ועליונה של זהב עלתה וישבה על גבי עליונה כשהיא ערומה ואף הוא עלה לישב ערום כנגדה באו ד' ציציותיו וטפחו לו על פניו נשמת וישב לו על גבי קרקע ואף היא נשמטה וישבה על גבי קרקע אמרה לו גפה של רומי שאיני מניחתך עד שתאמר לי מה מום ראית בי אמר לה העבודה שלא ראיתי אשה יפה כמותך אלא מצוה אחת ציונו ה' אלהינו וציצית שמה וכתוב בה אני ה' אלהיכם שתי פעמים אני הוא שעתיד ליפרע ואני הוא שעתיד לשלם שכר עכשיו נדמו עלי כד' עדים אמרה לו איני מניחך עד שתאמר לי מה שמך ומה שם עיך ומה שם רבך ומה שם מדרשך שאתה למד בו תורה כתב ונתן בידה עמדה וחילקה כל נכסיה שליש למלכות ושליש לעניים ושליש נטלה בידה חוץ מאותן מצעות ובאת לבית מדרשו של ר' חייא אמרה לו רבי צוה עלי ויעשוני גיורת אמר לה בתי שמא עיניך נתת באחד מן התלמידים הוציאה כתב מידה ונתנה לו אמר לה לכי זכי במקחך אותן מצעות שהציעה לו באיסור הציעה לו בהיתר זה מתן שכרו בעה"ז ולעה"ב איני יודע כמה:

רש"י על הגמרא

ציצית – מורה קלה עשה בעלמא: גפה של רומי – נשבעה בחיי המלך שהוא שרה של רומי ל"א ע"ז: בפסוק אחרון – של פרשה (במדבר טו) כתיב צ' פעמים אני ה' אלהיכם

חק לישראל – פרשת פקודי יום ה'

כחצ מידה – וספרה לו כל המאורע שלקס
שמים היא מתגיירת לפי ששמעה נס גדול של
חומר מרות שטפחו לו 7 ליציות על פניו:

אחד זראשו ואחד זסופו: שליט למלכות –
שיניחנה להחגייר: אותן מלעות – לא מכרה
והזיאתן והוא היה מתן שכרו זעה"ז: הוליהה

זוהר – פקודי דף רסב' ע"ב

קרבנא בלא לסטרא דא חולקא דקודשא, ורעותא דקודשא. ולסטרא דא,
ההוא חולקא דאינון חובין, וחסאין דאתייהבו בהודאה על ההוא בשרא
דקרבנא. כמה דכתיב, (משלי כה) אם רעב שונאך האכילהו לחם וגו'. פי
גחלים אתה חותה וגו', וסימניה (אסתר ה) יבא המלך והמן אל המשתה. זכאה
איהו מאן דידיע ארחיה למהך בארח קשוט:

וכל מאן דלא ידע לסדרא שבחא דמאריה, טב ליה דלא אברי. בגין
דאצטריה עלותא דאיהו שלמא לעילא. (בגין דאצטריך עלותא) מגו מחשבה,
ורעותא דלבא, וקלא, ומלה דשפון. למעבד שלימו וקשורא ויחודא לעילא,
כגוונא דאיהו לעילא. כגוונא דנפקא שלימו מעילא לתתא, הכי אצטריה
מתתא לעילא, לקשרא קשרא פדקא יאות:

זא לחברייה דיהכון בארח מישר, מחשבה. ורעותא. וקלא. ומלה. אלין
ארבע מקשרין קשרין. לבתר קשרין בלהו כחדא, אתעבידו בלהו
דתיבא חדא, לאשראה עליהו שכינתא, ואתעבידו בלהו לבתר ארבעה
סמכין לאתעטרא בהו, ושכינתא אסתמיה עליהו, בכל אינון קשרין עלאין:
מחשבה אפיק רעותא, (רעותא אפיק כלא) רעותא דנפיק מגו מחשבה, אפיק קלא
דאשתמע, וההוא קלא דאשתמע, סליק לקשרא קשרין מתתא לעילא,
היכלין תתאין בעלאין. קלא דאיהו קשרין ומשיה ברכאן מעילא
לתתא בלחישו, סמיה אלין ארבעה סמכין:

מחשבה. ורעותא. קלא. ומלה. סמיכו בסיומא דקשורא, אתר דכלא
אתקשר ביה כחדא, ואתעבידו בלהו חד:

זכאה איהו בר נש דקשר קשרין דמאריה, וסמיה סמיכין פדקא יאות,
ואתפון בכל הני מלין דקאמרון. זכאה איהו בהאי עלמא, ובעלמא דאתי:

הלכה – הרמב"ם הלכות תפילה פרק ב'

(טז) משבעה ימים במרחשון שואלין את הגשמים בברכת שנים כל זמן שמזכיר הגשם
במה דברים אמורים בארץ ישראל אבל בשנער ובסוריא ובמצרים ובמקומות הסמוכות
לאלו והדומין להן שואלין את הגשמים ביום ששים אחר תקופת תשרי:

חק לישראל – פרשת פקודי יום ה'

(יז) מקומות שהן צריכין לגשמים בימות החמה כגון איי הים הרחוקים שואלין את הגשמים בעת שהן צריכין להן בשומע תפלה ומקומות שהן עושין יום טוב שני ימים אומר מוריד הגשם בתפלת מוסף של יום ראשון של שמיני עצרת ומתפלל והולך כל ימות הגשמים:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גר גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה
בת שמואלה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.